

ΜΝΗΜΕΣ 1974

Ρώτησα τον παππού μου να μάθω πώς έζησαν τις μέρες της εισβολής των Τούρκων το 1974 στην Κύπρο μας. Ο παππούς μου, μου διηγήθηκε μερικά πράγματα πολύ πιο ενδιαφέροντα από εκείνα που ήξερα. Μερικά από αυτά που άκουσα διατυπώνονται πιο κάτω.

Ο παππούς μου πήγε στον πόλεμο στις 20 του Ιούλη στην ηλικία των 28 ετών. Εκείνη την εποχή ο παππούς μου δούλευε σαν ράφτης. Όταν τους είχαν καλέσει για τον πόλεμο λόγω της εισβολής, ήταν έφεδρος και κατατάγηκε στην Κυθρέα. Με το λεωφορείο είχαν πάει στην Κυθρέα, στον Αη-Γιώρκη, στο 5 μίλι. Όταν έφτασαν στο 5 μίλι τους πήραν σε περβόλια και απο εκεί έβλεπαν τα τούρκικα πλοία κατευθύνονται προς την πόλη. Την νύχτα παρέμειναν στην ίδια περοχή. Την ίδια μέρα μερικοί Τούρκοι τους επιτέθηκαν κι έπρεπε να οπισθοχωρήσουν γιατί αλλιώς θα πέθαιναν. Ο παππούς μου για να σωθεί κρύφτηκε σε ένα σπίτι στην Κερύνεια δίπλα από το γήπεδο Γ.Σ.Π.. Εκεί έμεινε μια νύχτα μαζί με τον σύγαμπρο του και έναν δάσκαλο. Την επόμενη μέρα το απόγευμα, γύρω στις 5:00, δυστυχώς τους εντόπισαν οι Τούρκοι και τους συνέλαβαν. Τους μετέφεραν με φορτηγά στο Πογάζι της Κερύνειας, σε μάντρες ζώων και εκεί έμειναν μια βδομάδα. Μετά τους φόρτωσαν σε λεωφορεία και τους πήραν στο 5 μίλι της Κερύνειας. Από εκεί τους έβαλαν σε πλοία και τους πήγαν στις φυλακές στα Άδανα της Τουρκίας. Στα Άδανα έμειναν ενάμιση

μήνα. Αργότερα τους μετέφεραν με το τρένο στις φυλακές της Αμάσκας. Συνολικά, ο παππούς μου ήταν τρεις ολόκληρους μήνες στις φυλακές τις Τουρκίας.

Μετά από όλα αυτά ευτυχώς ο παππούς ελευθερώθηκε, ζει και δεν τον έχουμε χάσει στον πόλεμο. Τώρα που έχω μάθει όλα αυτά τα γεγονότα, είμαι πολύ περήφανη για τον παππού μου! Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που έζησε το 1974.

Σοφία Παντελή, Στ΄

